Ч. 229 Пятниця 10 (22) жовтня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Людв. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Поучаюча полеміка.

(Дальше).

Гадки о суспільній діяльности.

(Ідеальні жаданя від суспільного діяча і доконче потрібні услівя для суспільної діяльности).

IV.

(Конець).

Услівя, потрібні до суспільної діяльности, можуть бути ще, як сказано, соціяльні т. є. економічні і політичні. Економічних я не тикаю, бо они лише посередно мають вплив на суспільну діяльність, т. є. о стілько, о скілько дають материяльні засоби н. пр. на ширенє осьвіти і т. п. В подібних случаях знов лише культурні і політичні обставини мають вплив на то, о скілько в суспільній роботі беруть участь люди богаті, заможні, або такі, що мусять заробляти на житє роботою, з котрої (в ідеальнім змислі) для народу хісна мало.

Инша річ — політичні обставини, котрі залежать від тої степени свободи, з якої в даній державі може суспільність користати. Чоловік і суспільність мають право на свободу; але з другої сторони є держава а в ній власть, котру ми признаємо за потрібну (лише анархісти не признають держави і власти). Свобода і власть то два ріжні понятя, хоч можливі поруч себе. Свобода то право розпоряджати собою; але скоро чоловік находить ся в суспільности і в державі, то не може жадати, аби его свобода була безмежною самоволею. Хто-ж каже, що потрібна держава і власть, той каже тим самим, що держава (і суспільности) мають право розпоряджати ся другими людьми, як орудіями для осягненя суспільних цілий. Вся задача теоретичної і практичної політики — найти належні відносини поміж свободою і властию, поміж чоловіком а суспільностию, як громадою поодиноких людий, що чують потребу свободи, з одної сторони, — а поміж суспільностию, як цілостию, і еї приналежностию до держави з еї властию, з другої сторони.

Практичну рецепту, для всїх добру, для уладженя таких відносин, дати годї. В теориї треба критично до всего відности ся, а на практицї треба числити ся з даними обставинами. Нї свободи нї власти не можна боготворити. Не для свободи і власти жиє чоловік, тілько свобода і власть жиє для чоловіка. Моя свобода основує ся на тім самім принципі, що й чужа свобода. Істнованє власти то социяльна потреба. Так питанє, які повинні бути політичні услівя суспільної діяльности, — се питанє зводить ся на те, які повинні бути взаїмні відносини чоловіка, суспільности і держави, взаїмні відносини свободи і власти, руху і порядку.

Замітки „Буковини".

Справу взаїмних відносин чоловіка, суспільности і держави обіцює Н. Караєв розібрати в иншій книжцї і нас то, як він ту справу розбере, поки-що менше обходить. Свої політичні відносини в Австриї ми знаємо досить добре, а може й дуже добре, бо о тім говорить ся і пише ся в нас найбільше. Відносини наші до держави і до сусїдів менше-більше розуміє кождий інтелїґентний Русин, знає їх добрі сторони, а ще лїпше їх злі сторони — і радби їх поправити. На то маємо своїх політиків і свою ріжнородну політику.

Але от що у нас люди менше розуміють, або й зовсїм не розуміють, то услівя успішности політичної і взагалі суспільної діяльности в самій суспільности. Внутрішні услівя, то, як сказано, доконче потрібні прикмети самих діятелів; а внїшні услівя, то культурний розвій народу, про котрий Н. Караєв каже, що він є першим услівєм, аби була можлива сяк-так успішна і богата в наслідки суспільна (отже і політична) діяльність.

Нам о се й розходило ся в тій, може трохи й за довгій та чей не безкористній суперечці з п. Борковским. У нас так мало о тім говорить ся, майже збороняють доторкати ся хиб нашої суспільности, що від часу до часу не пошкодить поспорити на тім поли. Позбути ся політики, звістно, годї; але постарати ся у себе, в своїм народї, о то, щоби з політики був більший хосен, як доси є, можна. І не лише можна, а доконче потрібно. Всї бачимо і плачемо так часто над тим, що нам одна і друга і трета акция політична не вдає ся; всї шукаємо причини того і находимо в правительстві, в Поляках, Волохах і т. д. Не можна заперечити, що тих причин нема — они є! — але ми відтак по невдачі все думаємо і робимо так як би бажали переконати і поправити противників своїх. Хоч бажанє се безпечно похвальне, — та що з того, коли ми его нїколи не побачимо сповненим, а що найменче наш вплив на сповненє сего бажаня буде зовсїм незначний!

---

14)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Крик погонї чуло все войско, але лиш ті зрозуміли приказ Лявтона, що зараз поза ним стояли і вже гнали ся за похатником. Прочі не знали чого від них жадають, а підпоручник питав як-раз одного із вояків, чи він чув приказ виразнїйше, коли якийсь чоловік одним скоком перескочив через гостинець. В тійже хвили крикнув Лавтон грімким голосом, що залунав по цілій долині:

— Герве Бірч! Ловіть его живцем чи неживого!

Пятьдесять пістолетів гукнуло нараз і кулї засвитали попри голову втікаючого похатника. Его взялась розпука і в хвили огірченя він крикнув:

— Гонять як зьвірину в лїсї!

Житє і его вимоги стались ему тепер тягаром і вже хотїв піддати ся своїм ворогам без опору.

Але голос природи взяв в нїм верх. Коли-б его зловили, то він мав причину побоювати ся, що навіть не зроблять ему тої чести, щоби его формально переслухували, лиш таки зараз зрана на другий день повісять. Він же був вже раз засудженний на смерть і лиш сьмілою втечею спас ся від тої судьби.

Коли так собі розважив і зачув недалекий вже тупіт коний, набрав від того нової сили та став знову втїкати від своїх ворогів як гонений олень. На щастє в тім місци, куди він біг, був якийсь старий мур і він ледви що ще мав на стілко часу, щоби своїми утомленими ногами перелїзти через него, як вже й двайцять его ворогів добігло також до того муру. Але їх конї серед темноти не хотїли скакати через мур і за той час, коли їздцї на них стали клясти та від упору коний зробив ся заколот, похатник міг на хвильку відотхнути.

Серце в нїм било ся, вже не мав надії, що втече, коли до его уший долетїв знову голос капітана Лявтона, котрий крикнув до своїх людий, щоби ему розступили ся.

Его послухали а завзятий вояк розігнав ся до мура карієром, попер коня острогами і перескочив через перешкоду.

Тріюмфуючий крик вояків переконав похатника аж надто о великій небезпечности. Він був зовсїм змучений і гадав вже, що аж тепер прийде ему конець.

— Стійте, а нї, то смерть Вам буде! — роздав ся голос таки коло него.

Герве кинув оком в ту сторону, звідки понїс ся голос, і побачив що найдальше на два кроки від себе того чоловіка, котрого він найбільше бояв ся. При сьвітлї зьвізд побачив він, що той підняв руку в гору і грозив ему шаблею. Страх, розпука, змученє взялись его; він упав драґонови під ноги. Аж ось Лявтонів кінь спотикнув ся на похатника і кінь та їздець повалили ся нараз на землю.

В миг ока схопив ся Бірч знову на рівні ноги та держав вже в руці шаблю упавшого драґона. Месть то одна із найприроднїйших людских пристрастий. Мало є людий, котрі би ще нечули еї зрадливого голосу, а прецї єсть і таких трохи, котрі знають, що милїйше відплатити добрим за зле.

Лиш на малу хвильку злий дух взяв верх в груди похатника, коли він замахнув ся шаблею — але й зараз упала она на землю коло безсильного вояка, а похатник щез поза якоюсь скалою.

— Ратуйте капітана Лявтона — крикнув Мазон, котрий прискочив з кільканайцяти своїми людьми. — Кількох з вас мусить злїзти з коний і перешукати скали, бо той злодюга десь тут сховав ся.

— Стійте! — крикнув капітан на все горло, піднесячись лиш з трудом. — Хто з вас злїзе, пожиє смерти! Томо, ходи сюди та поможи менї осїдлати буланого.

Здивований поручник послухав мовчки, підчас коли прочі драґони, не менше здивовані, остались на конях.

— Бою ся, чи Ви не тяжко покалїчили ся — сказав Мазон з сочувством, коли вернули назад на гостинець.

— Щось так здає ся — відповів капітан, котрому дуже трудно приходило ся говорити. — Я би лиш хотїв, щоби наш добрий доктор, той людский полатайко, був де під рукою, та подивив ся на мої ребра.

— Сайтґрівс лишив ся коло капітана Сінґльтона у Вартонові домі.

— Коли так, то там переночую, Томо. В таких военних часах звичайна чемність не має нїякого значіня. Впрочім пригадуєте собі добре, що старий панок показав ся дуже при-

Щож остає ся нам? Коли не можемо для нашої політики витворити поза нашим народом користних обставин, то очивидно мусимо їх витворювати в самім народї. Тут ми можемо мати вплив, можемо виховувати і вчити нарід, як потрібно, і можемо справдї дійти до якого результату. Виходить з того ся первістна наша рада висказана ще в числї 190-ім *Буковини*, рада, о котру п. Борковский спотикнув ся, що треба поратунку на наше лихолїтє шукати у власнім народї. А сей поратунок — то передовсїм культурна робота.

От і конець суперечцї! Ми своє сказали і „спасли душу свою“, а чи оно хоч декого переконає, хто у нас може вгадати?

Вісти полїтичні.

З Відня доносять, що проводирі клюбів правицї згодили ся на то, що годї вже дозваляти на такі сцени, які діяли ся ві второк в палатї послів. Заразом завізвано всїх послів, щоби підчас засїданя не виходили з палати.

Після Politik постановили полудневі Славяни лиш під тым условием голосувати за провізориєю угодовою, коли їх жаданя будуть увзгляднені. Та сама ґазета обговорюючи вторкові авантури в парляментї каже, що правиця, як видко, не єсть солїдарна з собою, президия єсть зденервована, а лївиця поступає збитою фалянґою наперед. Після того не можна предвидїти, як то все скінчить ся.

На вчерашнім засїданю закінчила ся остаточно справа обжалованя міністрів. Засїданє тягнуло ся від 11 год. рано до 8 вечером, а обструкция поступала і дальше по свому. Зараз по виясненю президентом непорозуміня підчас попередного засїданя поставив пос. Ясеневич внесенє, щоби наради комісиї леґітимацийної були явні. Віцепрезидент Крамарж сказав єму на то, що єго внесеня не може піддати під голосованє, бо палата вже перед тим ухвалила тайність нарад тої комісиї. Опісля ухвалено внесенє пос. Страньского, доповняюче внесенє пос. Вінковского, щоби комісия леґітимацийна до 6 недїль предложила справозданє зі всїх протестів виборчих.

В дискусиї над обжалованєм міністрів забирали голос пос. Герольд а відтак ґенеральні бесїдники Сильвестер і Мавтнер. Остаточно внесенє відкинено 161 голосами против 141.

З Константинополя доносять, що в тамошних добре поінформованих кругах кажуть, що вість о зачіпновідпорнім союзї Болгариї з Туреччиною єсть зовсїм безосновна, а турецка праса доказує, що прецї і без того союза мусить бути якась звязь межи Болгариєю а Туреччиною вже длятого, що Болгария стоїть під верховною властию Туреччини.

Гостинї царя і цариці в Кобурзї приписують велике значінє полїтичне і кажуть, що розходить ся о зближенє Росиї до Анґлїї.

Новинки.

Львів дня 21-го жовтня 1897.

— **Іменованя.** Ц. к. висший Суд краєвий заіменував официялами канцелярийними в X. клясї ранґи: ведучих книги ґрунтові: Якова Дуняка в Самборі для Самбора, Павла Пнячка в Тернополи для Підволочиск, Йос. Ебнера в Станиславові для Станиславова, Йос. Мозоловского в Сяноцї для Сянока, Володисл. Крушельницкого в Коломиї для Станиславова, Петра Збищевского в Мостисках для Мостиск, Ігнатия Никодемовича в Бережанах для Бережан, Льва Веригу Височаньского-Петрусевича в Підгайцях для Підгаєць, Мих. Казновского в Борщеві для Борщева, Никод. Збеґеня в Городку для Городка, Мих. Цвенарского в Перемишлянах для Перемишлян, Вікт. Пшибильского в Ярославі для Ярослава, Фел. Сливиньского в Заболотові для Заболотова, Ів. Пельчиньского в Бучачи для Бучача, Каз. Бема в Товмачи для Монастириск, Франца Вовконовича в Зборові для Тернополя, Ів. Сьвідзиньского в Жовкві для Жовкви, ад'юнкта канцелярийного Авт. Ступницкого в Сяноцї для Сянока, ведучого книги ґрунтові: Дмитра Денка в Городенцї для Львова, Ґустава Піаззу в Перемишли для Перемишля, Вас. Бриґідера в Сокали для Бережан, ад'юнкта канцелярийного в Золочеві Мих. Микулина для Золочева, ведучого книги ґрунтові в Щирци Сил. Де Льожа для висшого суду краєвого у Львові, Франца Ксавера Білоуса в Буску для Коломиї, Еміля Альбіновского в Угнові для Угнова, Меч. Шумляньского в Обертинї для Обертина, Мар. Анджейовского в Снятинї для Львова, Каз. Малецкого в Галичи для Перемишля, Тому Гібша в Цешанові для Цешанова, Йос. Філяра в Ходорові для Стрия, Вац. Фіялка поручника 58 п. піх. в Станиславові для висшого суду краєвого у Львові, канцелїстів судових: Юл. Ференцевича в Балигородї для Балигорода, Генр. Герпа в Сяноцї для Сянока, Павла Мацукевича у Львові для Стрия, Ферд. Берначка в Сяноцї для Лїська, Юл. Турка в Козовій для Козови, Ів. Баґана в Стрию для Стрия, Алекс. Шибальского в Самборі для Самбора, Вас. Елїясевича у Львові для Львова, Еміля Сима в Тисьменици для Отинії, Стеф. Кобзейовича в Богородчанах для Богородчан, Теофиля Ґрочиковского у Львові для Львова, Володисл. Щигельского в Галичи для Галича, Адольфа Якубовского в Залїщиках для Львова, Данила Карпяка у Львові для Львова, Юл. Собка в Самборі для Стрия. *(Д. б.)*

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 18 жовтня с. р.: Затвердити іменованє на духовних членів до ц. к. окружних рад шкільних: О. Йос. Пяскевича, адміністратора римо-кат. парохії в Станиславові до ц. к. окр. ради шкільної в Станиславові; о. дра Влас. Яшовского, професора унїверситету у Львові до ц. к. окр. ради шкільної міскої у Львові; о. Юл. Єлинка до ц. к. окр. ради шкільної в Лїську; 2) затвердити вибір пп. бар. Адама Гороха в Винниках і Валер. Кшечуновича з Яричева Нового на представителїв ради повітової до ц. к. окр. ради шкільної заміскої у Львові; 3) визначити на представителя учительства до ц. к. окр. ради шкільної в Грибові Йос. Бобра управителя 5-кл. школи в Грибові; 4) іменувати суплентами в середних школах: Казим. Миколаєвского в ґімназиї в Станиславові і Тад. Витвицкого в школї реальній в Тернополи; 5) затвердити в учительстві в школах середних: Фльор. Лозиньского в ґімназиї в Яслї, Войт. Блотницкого в ґімназиї в Яслї, о. Мат. Чопора в ґімназиї в Ярославі, Ахст. Зубчевского в ґімназиї в Дрогобичи; 6) іменувати учителями в народних школах: Мар. Вайс молодшою учителькою 2 кл. школи в Олешичах старих, Мар. Кравдову молодшою учителькою 4-кл. школи женьскої в Галичи; 7) установити посаду осібного учителя ізраїльскої релїґії в 4-кл. школї женьскій в Станиславові від 1 вересня 1898 р.

— **Краєвий варстат науковий для виробу забавок в Яворові.** Кураторія того заведеня оголошує справозданє з першого року істнованя того варстату. Зі справозданя виймаємо отсї деякі данї: Науковий варстат для виробу забавок в Яворові отворено провізорично дня 4 жовтня 1896 р. заходами яворівскої ради міскої, видїлу повітового і Видїлу краєво о, котрий прислав на свій кошт двох фахово уздібнених учителїв. Місто Яворів зобовязало ся і доставило для варстату поміщенє, сьвітло і паливо. Видїл краєвий видав на ріжні потрібні помічні прилади у варстатї 1152 зр. 50 кр. Задачию того варстату єсть улїпшити вироби забавок в містї і на передмістях, які там вже від віків істнують, та виучувати охочих старших лю-

---

хильним для нашого корпуса. Хтож ідучи попри так доброго приятеля минув би єго і не поступив до него.

— А я поведу войско до Фавр Корнерс; як би ми всї там лишили ся, то настав би голод.

— То біда, якої би я не хотів дожити. Коли собі погадаю на то, що та стара панна уміє добре варити їсти, то маю з того не малу потїху, хоч прийде ся полежати двайцять чотири годин в постели.

— Ну, коли Ви ще можете думати о їдї, то ще не так зле з Вами — відозвав ся молодий мужчина і розсьміяв ся.

— Правду кажете. Коли перестану думати о їдї, тогди вже моя смерть певна! — відповів капітан досить поважно.

— Капітане Лявтоне — промовив один підофіцир, що як-раз під'їхав до свого команданта — тепер їдемо як-раз попри хату Бірча, того шпигуна. Чи би єї не спалити?

— Нї! — крикнув Лявтон таким голосом, що підофіцир аж перепудив ся; — хиба-ж ми які палїї? А ви би так холоднокровно якусь хату з димом пустили? Нехай би хтось хоч би лиш один камінь з сеї хати рушив, то рука єму застигне!

— Трястя єму! шепнув підпоручник від задної сторожі, котрого вже сон морив — видко, що в нашім капітанї єсть ще житє, хоч лише що так дуже потовк ся!

Лявтон і Мазон їхали мовчки дальше, а сей послїдний роздумував о тій якійсь дивній змінї, яка настала в єго командантї від тої хвилї, коли він перевернув ся з конем, аж наконець приїхали перед дім пана Вартона.

Войско поїхало дальше, а капітан і єго поручник злїзли з коний та підійшли поволи до дверий.

Полковник Вельмере пішов вже був до своєї комнати, пан Вартон і єго син замкнули ся разом, а дами сидїли ще при столї і пили чай та живили і покріпляли лїкаря від драґонів, коли він побачив, що один з єго пацієнтів пішов спати, а другий заснув вже солодким сном.

Кілька питань панни Пейтон отворили серце лїкареви, котрий знав кожду людину з єї великої родини у Вірджінії, а навіть казав, що може бути, що вже і єї десь раз давнїйше видїв.

Стара панна усьміхнула ся, бо уважала то за неможливе, щоби колись в своїм житю видїла сего доктора і забула єго ориґінальну постать.

Підчас коли ті обоє розмавляли, сидїли обі сестри тихо і мовчали. Взагалї доктор говорив найбільше.

— Таки так, панно Пейтон, як Вам кажу, на плянтациях Вашого брата лиш длятого недобре людем жити, що в тих полудневих державах суть шкідливі випари. Але що-до зьвірят, то —

— Господи, а се що? — крикнула панна Пейтон і аж кинула собою зі страху, коли зачула вистріли з пістолеґів, тогди, коли стріляно за Бірчем.

— То щось такого, як коли-б воздух затряс ся від якогось стріляня — сказав доктор, попиваючи спокійно чай. — Я би гадав, що то вертає віддїл капітана Лявтона, як би я не знав, що він нїколи не уживає пістолетів, лиш страшно надужиає шаблї!

— Господи змилуй ся! — сказала на то панна — чей же він не хоче нею когось калїчити?

— Калїчити? — повторив доктор борзо. Нї, він таки відразу смерть робить — рубає на ослїп — а я хоч би єму і не знати що говорив, то все надармо.

— Але капітан Лявтон то той офіцир, котрого ми нинї рано видїли, і певно наш приятель! — додала Франсес, коли побачила, що єї тета таки направду зажурила ся.

Стуканє до дверий перепудило дами знову, лїкар вхопив інстинктовно малу пилочку, котру через цїлий день носив при собі, в пустій надїї, що може буде міг робити яку ампутацию, та успокоював дами, що буде їх боронити від всякої небезпечности.

Коли отворив двері, крикнув здивований:

— Капітан Лявтон! — побачивши, що капітан очевидно знемагає, бо єго веде попід руку єго поручник.

— Ах, Ви мої любі полатайку людский, то Ви? — Приходите саме впору оглянути мого трупа. Але Бога ради, киньте геть від себе ту прокляту пилку!

Мазон розповів кількома словами, якого рода єсть покалїченє капітана, приготовлено борзо для него комнату, доктор також дещо лагодив, а капітан мав тим часом спочити собі в гостинній комнатї.

На столї стояло кілька полумисків ще досить повних і они звернули на себе увагу обох драґонів.

Панна Пейтон пригадала собі, що ті люди не їли сего дня більше, як ще лиш рано при єї столї та попросила їх, щоби живили ся. Они не дали ся довго просити але присунули ся і стали пильно посягати. Та й капітан Лявтон не забував на сей важний обовязок, а коли доктор вернув, щоби єму сказати, що ком-

дий і хлопців. що покінчили народну школу, доброго виробу ріжних забавок, аби тим способом збільшити попит на них, достарчити мешканцям Яворівщини жерела доходу і бодай в части виперти з торговлї заграничні вироби. По отвореню варстату записало ся 28 учеників на перший курс науки і кільканайцятьох скінчило его з добрим поступом. Показало ся, що наука в робленю забавок навіть досить тяжких не була для учеників неприступною, бо майже всї вже в другім місяци уміли так добре виробляти ріжні предмети, що заряд варстату міг їм вже платити дещо, а деякі з учеників дійшли до кінця року до такої вправи, що зарабляли денно 30 до 45 кр. За час від 1-го грудня 1896 до кінця серпня с. р. виплачено ученикам за забавки і вироблені предмети в краєвого фонду 258 зр. 26 кр., а з повітового фонду 51 зр. 27 кр. За той час виробили ученики забавок і кілька предметів для школи за суму 442 зр. 44 кр, з того продано до склепів, або дано в розпродаж купцям на суму 207 зр. 72 кр., а полишило ся зарядови варстату до продажи товару ще на суму 234 зр. 72 зр., не вчисляючи в то невикінчених кількадесять предметів вартости понад сто кількадесять зр. Щоби заохотити учеників, котрі окінчили курс і щоби їм дати можність до дальшого веденя заробку дома, постарав ся заряд варстату і закупив помічні знаряди на їх власність, а кошти їх покрив в части з їх заробку. — З днем 3 серпня с. р. Видїл краєвий в порозуміню з краєвою комісиєю для справ промислових замінив варстат для забавок в Яворові з провізоричного в дїйстний і зорґанізував его в той спосіб, що покликав на куратора для того варстату ґр. Шептицкого, управляючим учителем іменував п. Павла Придаткевича, а адміністратором п. Андрія Маренича. В склад комітету війшов яко представитель видїлу повітового о. крилошанин Петро Левицкий, а громада міста Яворова вибрала до комітету двох представителїв: бурмістра п. Ферд. Паара і п. Ник. Масюка. — В сім роцї розпочала ся наука в школї дня 1 вересня. — Що-до поправленя забавок, як в місті так і на перед містях, поробив заряд варстату дуже значні зміни, як що-до форми так і малюнку.

— **З Баку** доносять, що сими днями запалила ся там вежа нафтова на однім передмістю. Ціла величезна площа представлялась як одно огнене море. Четиря жерела, 23 закопів, доми і магазини понищив огонь. На щастє ніхто з людий не утратив житя.

— **Видїл Бурси імени сьв. Онуфрея в Ярославі** запрошує всїх Р. Т. членів на загальні збори, котрі відбудуть ся дня 28 жовтня (в четвер) 1897 в домі руского пароха в Ярославі о годинї 12-ій в полудне, а на случай браку комплєту на другі збори того самого дня о годинї 2-ій з полудня з слїдуючим порядком дневним: 1) Відчитанє протоколу попередних зборів. 2) Справозданє уступаючого видїлу. 3) Вибір предсїдателя, заступника предсїдателя і нового видїлу. 4) Внесеня і інтерпеляциї.

— **Страшне нещастє** лучило ся в Ґрембові, коло Тарнобжеґа. На пасовиску підпалила з зависти одна дївчина другу, коли тая спала. Нещастна прокинулась в полуміни і почала втїкати. Инші діти, побачивши таку живу смолоскипу, злякались і повтїкали. Доперва один селянин, що сушив сїно, підбіг до неї але вже в хвили, коли одїж на нїй згоріла. Нещастна жертва сконала на місци.

— **Грижа совісти.** В Опаві віддала ся в руки суду 60-лїтна вдовиця Франціска Ґотвальд і призпала ся, що перед 21 роками забила свого 80-лїтного вітця таким способом, що зіпхнула его з печи, а єї муж добив его куснем дерева. При секциї тїла зізнали були, що старець сам упав і забив ся. Муж єї не може бути потягнений до відвічальности, бо в 1888 роцї повісив ся у вязници.

— **Незвичайний рід божевільства.** Niewe Rotterdam Courrant доносить: Перед кількома днями станув перед поліцаєм на улици якийсь порядно одягнений мужчина і зажадав, аби его увязнено, бо він забив власну жінку і дитину. Заведений на полицию зізнав, що зове ся Кароль Мілер, є годинникарем і має 32 роки. „Нині — зізнавав він — серед роботя якийсь внутріщнїй голос казав менї підрізати ножем горло жінцї і дитинї Інспектор поліциї думав з разу, що має діло з пяком, але Мілер витягнув нараз з кишені дві пари людских уший і сказав: „Тепер чей і повірите менї!“ Повідомлено о тім самого директора поліциї, а сей удав ся безпроволочно до мешканя обжаловуючого себе і найшов его жінку і дитину без житя, з головами майже відтятими від туловища і з обтятими ушима. Мілер зізнав дальше, що в той сам спосіб забив вітця свого і матір та що в часї своїх подорожий по цїлім сьвітї женив ся чотирнайцять разів і всї нещастні жінки забивав в часї їх материньства. Все те зізнав він чванливо, наче-б оповідав про які геройства, а все так притомно, що зовсїм не виглядав на божевільного.

— **Ніч в товаристві тиґра.** Головні місцевости на острові Джава, там, де не заложено ще зелїзних доріг, получені знаменито із собою дорогами. Для обезпеки подорожних, особливо Европейців, котрі задля великої спеки в день звикли по найбільше подорожувати в нічних годинах, побудовано вздовж тих доріг, в відступах на одну анґлїйску милю, доми безпечности. За кождим таким домом є уладжена лапка на тиґрів, що повстає з лїйковатої, шість до вісїм метрів глубокої ями. „В дорові із Самаранг до Амбаранїї, кріпостної місцевости на самій серединї острова“, оповідає один подорожний, „по цїлонічній томлячій їздї верхом, дістав ся я досьвіта до одного домка безпечности, що стояв біля одного села на узгірю. Заким вступив єм до середини, роздав ся відразу голосний крик поза домом; я удав ся чим скорше туди і побачив всїх сторожів безпечности, як серед страшного крику, з переляканими лицями обступили одну отверту яму, а на єї днї побачив я великого тиґра і одного Джаванина. В вузкім просторі ями сидїли они недвижимо один попри другім. За моєю радою принесли сейчас з дому кріпку сїть і закинули тиґрови на голову і кадовб, а тимчасом спущено до ями драбину і кликано на Джаванина, щоби вилазив. Однако ж бідачиско не рушав ся навіть, лише здеревілий витріщив широко перелякані очи на свого страшного сусїда, так що доперва силою добуто его на верх. Коли з перестраху отямив ся, оповів нам, що вечером перед тим вийшов із свого села відвідати свою любку, котра мешкала зараз недалеко дому безпечности. В темряві відай збив ся він з дороги і попав на місце за домом, де нечайно стратив почву під ногами і провалив ся на якийсь мягкий предмет. По запаху пізнав на свій превеликий страх тиґра. Але звірюка була рівно ж перестрашена тягаром, що упав їй на голову, бо анї не рухнула ся з місця. Так провели чоловік і звір неповорушно, один тїсно коло другого, цїлу ніч. Кождої хвилї надїяв ся він, що тиґр кине ся на него і розшарпає его; вкінци не міг зовсїм мислити. Коли сторожа приготовила з рогожі для цїлковито знесиленого молодця постіль і він зняв з голови своє накривало, побачили ми на превелике здивованє, що довге волосе ледви двайцятилїтного чолозіка наслїдком смертельної тревоги побілїло як сніг“.

— **Портрет пок. епископа Йоана Снїгурского,** хорошу хромолїтоґрафію, викінчену дуже хорошо з захованєм цїлковитої подібности, можна набути в редакциї „Прапора“ в Перемишли. Цїна 1 зр.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Білград 21 жовтня. Утворенє нового кабінету поручив король Джорджевичеви.

Вісбаден 21 жовтня. Вчера по полудни приїхав тут цар; стріча з цїсарем Вільгельмом була незвичайно сердечна.

ната вже готова на его приняте, здивував ся немало, коли побачив, що тут діє ся.

— А Ви їсте? — відозвав ся він счудуваний. — Капітане Лявтон, чи Ви шукаєте собі смерти?

— Менї єї не конче забагає ся — відповів вояк — і як раз зробив я то, що потреба, щоби людску машинерию удержати в руху.

Лїкар невдоволений муркотів собі щось під носом, коли вів Мазона і капітана до їх комнати.

За впливом Сари дістала ся найлїпша комната полковникови Вельмере. В посудинї з масивного срібла стояв для него напиток на ніч; не бракло нїякого збитку, нїякої вигоди. Капітана Лявтона, що правда, приміщено також прилично, але далеко простїйше.

Доктор Сайтґрівс взяв ся тепер оглядити его покалїчене. Але ледви що дотулив ся пациента, як той неспокійно відозвав ся:

— Сайтґрівс, зробіть менї ту ласку та положіть на бік ту проклятту пилку, а нї, то я возьму шаблю і буду боронити ся. Не можу дивити ся на Ваші ножі, бо в менї аж кров стигне.

— Ви, капітане, як на чоловіка, що виставляє своє житє, свої здорові члени на всїлякі можливі небезпечности, якось дивно боїте ся так пожиточного інструменту.

— Нехай мене Бог криє від того, щоби я мав коли пізнати его ужиточність! — сказав на то вояк.

— Ей, Ви би чей не погордили сьвітилом науки та не відтрутили від себе поміч лїкаря, лиш длятого, що отся пилка була би конечна!

— Розуміє ся, що я би так зробив.

— Як то?

— Я би нїколи на то не пристав, щоби Ви мене ще за житя, доки можу боронити ся, краяли як печеню! — сказав відважний драґон. — Але мене сон морить, подивіть ся, чи у мене поломані які ребра?

— Нї, не поломані.

— А може кілька яких инших костий?

— Також нї.

— Томо, будь так добрий та подай менї он той збанок.

— Коли напив ся, обернув ся до своїх товаришів задом і відозвав ся спокійно:

— Добраніч, Мазоне! Добра ніч докторе!

Капітан Лявтон мав всяке поважанє для лїкарского знаня і для зручности доктора, але й незвичайно сумнївав ся о пожиточности внутрішних лїків для людского тїла. Говорив бувало, що з повним жолудком, хоробрим серцем і з чистою совістию може чоловік всему сьвітови, та всему, що на нїм страшного, ставити опір.

То друге дала єму природа, а щоби тамті дві річи удержати в порядку, робив дїйстно, що лиш міг.

Лїкар, що знав погляди свого пацийента вже від давна, подивив ся на него з погірдливим сочувством, вложив свої фляшинки, котрі вже держав в руцї, назад до шкіряного футералу, махнув тріюмфуючо своєю пилкою і вийшов.

Мазон, котрий по тяжкім віддиху свого капітана пізнав, що капітан і так би не чув его желаня доброї ночи, пішов чим скорше попращати ся з дамами, а відтак сїв на коня і пустив ся здоганяти корпус, котрий пішов вже був наперед.

(Дальше буде).

Надіслане.

Всїлякі купони

і вильосовані вартістні папери

виплачує

без потрученя провізиї і коштів

Контора виміни

ц. к. упр. галиц. акц. Банку гіпотечного

Контора виміни і віддїл депозитовий перенесений до льокалю партерового в будинку банковім. 8

Водолїчниче заведенє і пансион

„КІСЕЛЬКА“ у Львові

відкритий цїлий рік.

Ново уряджений дім в заведеню заосмотрений у всякі можливі вигоди. 42

Др. Адам Ковальский.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

35

Мужчини

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. ґальвано-електричний апарат, для власного ужитку з добрим успіхом. Лікарскі порученя. Проспект в коперті в марках 20 кр.

І. Авґенфельд,
Відень, IX., Türkenstrasse 4.

4 3/4 кільо кави

netto вільне від порта за послї платою або за попереднім присланем гроший. Під ґваранцією 39 найлїпший товар.

Афрнк. Мока перлова . .	зр.	4·75
Сантос дуже добра . .	„	4·90
Куба зелена найлїпша .	„	5·18
Цейльон ясно-зел. найлїп.	„	6·35
Золота Ява жовта найлїп.	„	6·30
Пері кава знамен. сильна	„	6·45
Арабска Мока дд. аромат.	„	7·10

Цїнники і тарифа цлова даром.

ETTLINGER & COMP. HAMBURG.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жаданє висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.